

Podle ustanovení § 182, odst. 1, ex. ř. má se tato otázka státi po konci dražby; je tedy mezi jiným podmínkou oprávnění k rekursu, aby byl stěžovatel po konci dražby při dražebním roku přítomen. Vzdálil-li se však před tím a bylo-li mu tímto vzdálením zabráněno včas vznést odpor, pozbývá práva k rekursu (min. sprav. k § 187 ex. ř., 3. prosince 1897 čís. 25.801 č. 44 min. věst.).

Poněvadž — jak z protokolu o dražbě vysvítá — stěžovatelčin zastupce při skončení dražby přítomen nebyl, není stěžovatelka podle ustanovení § 187, odst. 1, ex. ř. oprávněna k rekursu a právem rekursní soud její rekurs odmítl.

Co do povinnosti rekursního soudu míti na tvrzenou vadu zřetel z moci úřední, poukazuje se na správné odůvodnění rekursního usnesení, které je ve shodě se stálým rozhodováním nejvyššího soudu (Sb. n. s. č. 9196, 11673, 12512, 13507 a j.).

Čís. 17269.

Na zápůjčky osob, které nejsou členy všeobecně prospěšných stavebních a bytových sdružení, se nevztahuje předpis § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. a nelze proto pro ony zápůjčky povolití řečenému sdružení příročí podle uvedeného předpisu.

(Rozh. ze dne 5. října 1938, Rv I 2191/37.)

Žalobkyně, která se nestala nikdy členkou žalovaného obecně prospěšného stavebního družstva rodinných a nájemních domků, zapsaného společenstva s ručením omezeným v T., se ucházela o byt v domě žalovaného družstva. Přihlášku žalobkyninu vzalo žalované družstvo na vědomí, žádalo však složení polovice stanoveného stavebního příspěvku ve výši 1.500 Kč za každou požadovanou místnost, počítajíc v to i kuchyň. Žalobkyně složila celkem částku 9.000 Kč a stavební vklad měl jí býti ihned vrácen, jakmile se z bytu vystěhuje. Proti žalobě, kterou se žalobkyně po vystěhování z domu žalovaného družstva v březnu 1934 domáhala na žalovaném zaplacení nedoplatku 8.700 Kč s přísl., namítlo žalované družstvo předčasnost žaloby a nemožnost plnění, poněvadž nemá na vrácení vkladu úhrady a ministerstvo sociální péče z toho důvodu zakázalo žalovanému výměrem ze dne 7. května 1934 a 9. února 1935 výplatu stavebních příspěvků. Žalobě vyhověly co do částky 7.140 Kč s přísl. soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Dovolání uplatňuje toliko dovolací důvod podle § 503 č. 4 c. ř. s., a to jen potud, pokud odvolací soud vyslovil právní názor, že na zažalovanou pohledávku nelze vztahovati výměr ministerstva sociální péče

ze dne 9. února 1935, kterým bylo žalovanému družstvu podle § 3 vlád. nař. č. 160/1934 Sb. z. a n. povoleno příročí do konce roku 1937. Dovolání není v té příčině oprávněno. § 3 uved. vlád. nař. mluví výslovně jen o částkách, kterými členové družstva přispěli na úhradu stavebního nákladu z vlastního jmění, a stanoví, že pro tyto částky může ministerstvo sociální péče poskytnouti družstvu příročí. I dotčený výměr ustanovuje, že stavební příspěvky členů, kterými členové přispěli na úhradu stavebního nákladu z vlastního jmění, nemohou zatím do konce roku 1937 býti žalovaným družstvem vypláceny ani na něm vymáhány. Je tedy jisto, že pro zápůjčky nečlenů příročí povolovati nelze a že také ani pro takové zápůjčky povoleno nebylo. Opačný názor nelze vyvoditi ani z důvodové zprávy k § 3 vlád. nař. č. 160/34 Sb. z. a n., neboť i tam se mluví jen o členech družstva. Člen družstva má účast na jmění družstva, zejména na jeho činžovních domech, na jejichž stavební náklad přispěl, kdežto nečlen takové účasti nemá, a je proto rozlišování mezi stavebními zápůjčkami členů a nečlenů odůvodněno. Dovolatelův názor, že by se toto opatření mohlo obejít tím, že by člen družstva, který složil stavební zálohu, postoupil svou pohledávku na její vrácení nečlenu, je lichý hledíc na ustanovení § 1394 obč. zák., podle něhož jsou práva postupníková v příčině postoupené pohledávky táž jako práva postupitelova. V souzeném případě bylo však odvolacím soudem zjištěno, že žalobkyně nikdy členem žalovaného družstva nebyla a že částku 9.000 Kč poskytla družstvu ze svého jmění a svým jménem. Nepatří proto ona zápůjčka pod shora uvedené příročí.

Čís. 17270.

Pokud jest podnikatel hor odpověden za vysušení pozemku dolováním.

(Rozh. ze dne 6. října 1938, Rc I 3326/37.)

Žalobce, majitel pole č. kat. 1454/1 v B., v jehož blízkosti se nalézá 30 m hluboké, žalovanému podnikateli hor patřící povrchové dílo R., se na žalovaném domáhá zaplacení 13.933 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, jež mu vznikla znehodnocením pole, jednak tím, že v části pole obrácené k povrchovému dílu povstaly četné, hluboké, s okraji povrchového díla rovnoběžně běžící trhliny půdy, jednak tím, že dolováním klesla hladina spodní vody, takže vlhkost pozemku byla silně zmenšena. Nižší soudy uznaly co do částku 12.534 Kč s přísl. podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Prvý soud posoudil věc správně po právní stránce uznav, že žalobce jest oprávněn domáhati se na žalovaném náhrady škody, která mu byla způsobena nejen trhlínami půdy, nýbrž i odnětím spodní vody žalobcovu pozemku následkem povrchního dolování provozovaného žalovaným.